

Křesťanský kostel v libanonském městě Bshari

Závět SMÍŘENÍ

Budete zkoušeni z víry, budeme zkoušeni z lásky.

(P. Werenfried van Straaten, zakladatel katolické charitativní nadace Kirche in Not)

Foto: axel, siempreverde22 - Adobe stock

PETR JANŠTA

Být křesťanem nebylo nikdy v historii nebezpečnější. Nikdy v dějinách nebyli křesťané tak diskriminováni, perzekvováni a pronásledováni. Postiženo je více než 200 milionů lidí a tato tendence je stoupající.

V naší zemi k takovému pronásledování nedochází, ovšem mnohdy se dostáváme do situací, kdy o své víře či o svých postojích, které jsou jiné než u většiny společnosti, raději mlčíme, protože se bojíme reakce okolí. Jindy zase mlčíme k názorům, že je přece jedno, jaké náboženství vyznáváme, že všechna jsou stejná, že kvůli nim umíraly a umírají milióny lidí, a kdyby náboženství nebyla, měli bychom se líp. Často vůbec není nutné se snažit druhé přesvědčit o jejich omylu, pravdivý život s Kristem a náš příkladný křesťanský život svedou mnohdy víc než sáhodlouhé diskuze.

Největší množství křesťanů je pronásledováno v muslimských zemích. Ovšem i tam existují výjimky. Do nedávna platil Libanon jako země, kde sice existovalo 18 různých náboženství, ale kde zároveň mírumilovně soužití křesťanů a muslimů bylo základním kamenem libanonské společnosti. V poslední době se tato situace začala vinou přílivu sunnitských extremistických muslimů měnit a sám libanonský emeritní arcibiskup Simon Atallah v poslední době varoval před ztrátou libanonské náboženské vyrovnanosti.

Že je církev v Libanonu stále tak živá, za to vděčí v neposlední řadě svědectví svých mučedníků. Jedním z nich byl Ghassibe Kayrouz. Narodil se v chudé maronitské rodině (maronité jsou libanonské křesťané), v dětství se mu dostalo svědomité katolické výchovy ze strany rodičů. Po smrti otce na tom byla Ghassibova rodina finančně velmi špatně, proto se Ghassibe rozhodl, že bude učit náboženství děti v okolí. Jeho mimořádná víra

jej vedla k tomu, že si podal přihlášku do jezuitského semináře v Bejrútu, hlavním městě Libanonu. Musíme si uvědomit, že to vše se odehrávalo na pozadí začátku občanské války, v níž byli křesťané tvrdě pronásledováni. Když se jednoho dne vrátil ze semináře domů, byl nedaleko svého domu chycen muslimskou rodinou, která bydlela nedaleko seminaristovy rodiny, a byl držen jako rukojmí, protože ona muslimská rodina tímto chtěla vydírat rodinu Ghassibovu. Ta jim totiž odmítla prodat kus svého pole. Mladý seminarista se před večeri vědomě pokřížoval. Tím si podepsal ortel smrti. Vzápětí byl muži, kteří v domě přebývali, ubit k smrti. Stalo se to o Vánocích 25. prosince 1975.

Sám bratr Roger Schütz, zakladatel francouzské komunity Taizé, Ghassiba Kayrouze označil za silný symbol smíření. V současné době probíhá proces blahověštění tohoto libanonského mučedníka.

Mladý seminarista se nebál a vyznal svou víru. Vyznal svou víru v prostředí, které bylo jeho víře nepřátelské. Ba dokonce svým vrahům ještě před svou smrtí odpustil. Pro nás může být vzorem v tom, že si můžeme a jistě chceme uvědomovat Boží přítomnost v jakémkoliv prostředí – ve škole při hodině dějepisu, kdy se dozvídáme často zkrzeslené a nepřátelské informace vůči církvi a její úloze v dějinách, tehdy, když jsme v partě kluků jediní, kdo chodí do kostela, a máme pocit,

Hlavní město Libanonu Bejrút

Po jeho smrti objevila Ghassibova rodina dopis, v němž mladík předpověděl svou smrt. Pravděpodobně jej začal psát, když se dozvěděl, že tři z jeho přátel byli zabiti pro svoji víru. V této závěti Ghassibe vyžívá: „Mám pouze jedno přání, odpusťte těm, kteří mne zabili.“ V dalších řádcích píše o tom, že nabízí svou krev za obrácení hříšníků v Libanonu a za mír, lásku a smíření nejen v Libanonu, nýbrž na celém světě. Jeho pohřeb tedy má být dnem radosti.

že na obranu své víry jsme sami, nebo například tehdy, když druhým vysvětlujeme, proč máme na Popeleční středu umouněné čelo či proč na Zelený čtvrtek a Velký pátek jsme víc v kostele než doma, na internetu či někde na hřišti. „Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.“ (Mt 10,32) Ježíš nám naši věrnost nikdy nezapomene!

(Dva učedníci) vypravovali, co se jim přihodilo na cestě (do Emauz) a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zdělili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a (jen) se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. (Lk 24,35-43)

Asi jste sledovali pohádky nebo filmové příběhy, kde na nějakém hradě či zámku obchází duch člověka, který zde kdysi žil jako normální člověk. Je to vlastně místní strašidlo. Tento duch je schopen procházet zavřenými dveřmi či pevnou zdí. Samozřejmě, setkání s tímto duchem je pro návštěvníky tohoto sídla, ještě hůře pro nocležníky, podnětem ke zděšení, strachu a útěku.

Podobný pocit se zhostil i učedníků. Ti se zamkli ve večeřadle po Ježíšově ukřižování – měli totiž strach, že když zatklí a popravili Ježíše, tak půjdou i po nich. V této vypjaté situaci se před nimi, bez zaklepání, bez otevření dveří, objevil sám Ježíš. Těsně před tím tam sice přišli učedníci, kteří se ve spěchu

Jaké měl
JEŽÍŠ
tělo
po vzkříšení?

vrátili z Emauz, kde se s ním setkali a nakonec ho poznali, a po příchodu do večeřadla to nadšeně vypravovali ostatním. Už předtím jim ženy, které byly u Ježíšova hrobu, přišly sdělit, že hrob je prázdný a že jim dva muži v zářícím rouchu (andělé) oznámili, že vstal z mrtvých. Dokonce Petr běžel ke hrobu, aby se přesvědčil, jestli si to ženy nevymyslely. Ale jakoby ani tato fakta učedníkům nedodala dostatek přesvědčení, že Ježíš vstal z hrobu a že žije, jak to i dříve předpověděl. A tak když se ještě k tomu takovým způsobem před nimi objevil, není divu, že byli hrozně vylekáni. Ježíš je uklidňuje a přesvědčuje je, že to, co vidí, není přízrak, že je to on sám, z masa a kostí, on, kterého tak dobře znali. A jako důkaz poji před nimi kus pečené ryby. Někteří vykladači Písma správně poznamenávají, že opětovně stolování Ježíše se svými učedníky poukazuje na to, že se Ježíšovým příchodem obnovuje společenství, které předtím spolu vytvářeli – vyvrcholením tohoto společenství byla

poslední večeře (mimořádně, podle gesta z poslední večeře – lámání chleba – ho poznali i emauzští učedníci). Ježíšova přítomnost v oslaveném těle mezi svými učedníky je také znamením jeho vítězství nad smrtí.

Ježíšovo tělo i po zmrtvýchvstání je totožné s jeho tělem, které bylo přibito na kříž. Vždyť nese na sobě znamení po hřebech na rukou a nohou. To je také zdůrazněno u evangelisty Jana (u Lukáše a Jana je více podobností v líčení Ježíšova vzkříšení), kde je typickým příkladem případ apoštola Tomáše, který nevěří ostatním učedníkům svědectví, že Ježíš byl přítomen ve večeřadle v neděli vzkříšení a říká: „Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, nevěřím“ (Jan 20,25). A víme, že o týden později Ježíš Tomášově neskronné žádosti vyhovuje a ukazuje mu své ruce, nohy a bok.

Co tedy můžeme říci o tom, jak vypadalo a jaké vlastnosti mělo Ježíšovo vzkříšené tělo? Dělat odborný lékařský nebo fyzikální popis by překračovalo naše možnosti. A tak můžeme vycházet jen z toho, co nám na více místech líčí evangelia. Ježíšovo tělo bylo do jisté míry stejné, jak ho znali jeho nejbližší před ukřižováním a při něm, vlastně je dán důraz právě na stav těla při umučení. Bylo jistě stále hmotné. Ale bylo i jiné v tom smyslu, že nepodléhalo vždy fyzikálním zákonitostem a dokázalo procházet pevnou hmotou. A bylo odlišné nějak i ve vnitřní podobě, protože ho mnozí hned nepoznali – Marie Magdalská (Jan 20,14), právě ti emauzští učedníci (Lk 24,16) nebo učedníci při rybolovu u Tiberiánského jezera (Jan 21,4).

Citace: 1) Was wird aus uns Christen? 26. 8. 2015, christenverfolgung.org, Zdroje: Bible. Písmo svaté Starého a Nového zákona. Ekumenický překlad. 3. vyd. Česká katolická charita. Praha: 1987, kirche-in-not.de, Libanon - Das Testament des Ghassibe Kayrouz thebloodofthemartyrs.blogspot.cz, cestovani.lidovky.cz - 8. prosince 2015, vision2000.at, christenverfolgung.org